

Съ промена, лепо съ наружи,
И си зеде трі'есетъ девойки,
Си отиде на нова геміа.
Тога рече киръ бѣла Маріа:
„А егиди младо праматарче!
Извади нѣ свила и коприна,
Извади нѣ свилени кошули,
Извади нѣ мѣдени елези,
Извади нѣ чо'а парангора,
Що ми носѣтъ свѣршени девойки.“

Тога рече Митре Поморянче:
„А егиди киръ бѣла Меріо!
Клѣтва имамъ отъ моя-та майка,
Отъ геміа стока не изважамъ;
От' сте віе трі'есетъ девойки,
Секой насе ке си отберите,
Овде многу ке съ заба'ите;
Нещо роса да не ми зароситъ,
Нещо ветаръ да не ми повеитъ,
Да огърдитъ свила и коприна;
Ай влезите въ нова-на геміа!“

И си влезе киръ бѣла Маріа
А по неа трі'есетъ девойки.
И имъ фѣрли Митре Поморянче
Що имъ фѣрли свилена јоргана,
И имъ тури свила и коприна.
С' опулі'е свѣршени девойки,
Да гледаетъ свила и коприна.

Тога рече Митре Поморянче:
„А егиди млади гемиджіи,
Али сега, браќа, аль никога!
Одтурнете нова-ва геміа,
Си имаме п' една на јунака.“

Одтурнале нова-на геміа;
А момички туку отбираетъ,
Що имъ требитъ 'се да си земеетъ.

Съ испра'и киръ бѣла Маріа,
Си съ найде стреле цѣрно море.

Тога рече киръ бѣла Маріа:

„А егиди Митре Поморянче!